

דברות קודש

מאת
נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת שלח

נאטא

©
כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה
או לעילוי נשמת
ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:
א.י.ש. אשדוד
0527627127

פרשת שלח

ועתה יגדל־נא כח ה' כאשר דברת לאמור (במדבר יד יז). במפרשי התורה רבו בו הדעות מה היה כוונת משה רבינו בתפילה זו.

האור החיים הק' (שם) כתב כמה פירושים בענין תפילה זו, ובסוף דבריו כתב, שהתפלל כאן לצד שהובטח בגוי היוצא ממנו שיהיה עצום במדרגת הקדושה וטהרה שלא ינאץ ה', לזה הוא שהתפלל יגדל כח ה' על פרט זה, ודקדק לומר יגדל נא פירוש שמצינו (ברכות לג ב) שבחירת מעשה הטוב אינה ביד הקדוש ברוך הוא, ועתה יגדל נא כח ה' אפילו בבחינת דבר זה להמציא נפש נוטה למעשה הטוב.

ואפשר לומר דלולי דברי האור החיים הק' יש לומר דמשה רבינו התפלל תפילה זו על כלל ישראל, אחרי שראה שנכשלו בחטא המרגלים הגם שהיו אנשים כשרים וצדיקים ומה הגיע אליהם ככה, אלא שכל החטא הגיע עקב ההתגברות היצר כמו שביארנו באריכות בליל

שבת, ולכן התפלל משה רבינו ועתה יגדל נא כח ה' להמציא נפש נוטה למעשה הטוב.

ובתוספות ביאור, וגם לבאר המשך דבריו כאשר דברת לאמר היכן דיבר הקב"ה בענין זה. נראה לומר על פי מה שאמרתי כבר לפרש מה שאמרו חז"ל (חגיגה יב.) אמר רב יהודה אמר רב בשעה שברא הקב"ה את העולם היה מרחיב והולך כשתי פקעיות של שתי עד שגער בו הקב"ה והעמידו, שנאמר (איוב כו יא) עמודי שמים ירופפו ויתמהו מגערותו, והיינו דאמר ר"ל מאי דכתיב (בראשית לה, יא) אני קל ש-די, אני הוא שאמרתי לעולם די.

וביאור דברי הגמרא הם, דהנה הקב"ה בתחילת הבריאה ברא עולמו בענין של צמצום (ראה ריש ספר אוצרות חיים), שצמצם שכירתו ית' שהוא אין סוף לברוא עולם גשמי ומצומצם, כדי לתת שכר לאדם ע"י הבחירה במה שהוא בוחר בטוב ורואה אלוקתו ית"ש המצומצם בתוך

הקב"ה בבריאת העולם, שאמר לעולמו די, וידוע מה שרש"י (בראשית א א) מביא מדרש שבתחלה עלה במחשבת הבורא לבראתו במדת הדין, ראה שאין העולם מתקיים, הקדים מדת רחמים ושתפה למדת הדין וזה הכוונה כאשר דברת לאמר, שאמירה זו היתה בשעת בריאת העולם שאז בתחילה עלה במחשבה לבראתו במדת הדין, ודיבור הוי קשה דהיינו דין, ואח"כ שיתף מדת הרחמים דהיינו האמירה בלשון רכה.

יעזור השי"ת שיתגדל שמו בעולמו ושנוכל להתגבר על יצרנו הרע עדי נזכה לזמן שהקב"ה ישחוט אותו כמבואר בחז"ל בביאת גוא"צ בב"א.

מתוך סעודת מלוה מלכה מוצאי שבת פרשת שלח תשפ"א

אל נא תחשבו רק על עושר ונכסים שהם נקראים בשם 'צפון' כמאמרם ז"ל (ב"ב כה:): הרוצה להעשיר יצפון, רק 'עלו זה בנגב' כי הרוצה להחכים ידרים (שם), ותלכו תמיד עם מחשבה ל'נגב' אל דרך התורה והחכמה הנקראים 'נגב' שהוא בצד דרום, ואז תזכו 'ועליתם את ההר' תוכלו

הבריאה, והיו העולמות מתפשטים עד שאמר להם די, דהיינו דהעולמות היו מתגשמים יותר ויותר עד שאמר להם די, שראה הקב"ה דאם יתגשם יותר לא יהיה אפשרות לאדם לבחור ולראות אלוקתו ית"ש בתוך הבריאה מרוב התגשמותו, ולכן אמר לעולמו די.

ויש לומר דזה היה תפילת משה רבינו ועתה יגדל-נא כח ה', שהקב"ה יגדיל את כח אלוקתו ית"ש בתוך הבריאה, כאשר דברת לאמר, כשאמר לעולמו די כנ"ל.

ויש לומר עוד כוונה בתבות 'דברת לאמר', דהנה ידוע שדיבור הוא לשון קשה ואמירה הוא לשון רכה, וכמו שאמרנו שכוונתו היה על אמירת

בספר דגל מחנה יהודה (שלח) מביא מזקיני הרה"ק רבי יחיאל מיכל מטורקא - סטרעטין זי"ע שמבאר את מה שאמר משה רבינו למרגלים 'עלו זה בנגב ועליתם את ההר' (במדבר יג יז), שמשה רבינו לימד אותם את הדרך הישרה, ואמר להם כשאתם הולכים לרשת את הארץ,

להעלות ממדריגה למדריגה, כמו שנאמר (תהלים סד ג) מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו.

ובתוספת ביאור נראה לומר בהקדם דברי כ"ק אא"ז מו"ר זי"ע, שמבאר מה שאמרו חז"ל (סוכה נב.) לעתיד לבא מביאו הקב"ה ליצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים, צדיקים נדמה להם כהר גבוה ורשעים נדמה להם כחוט השערה, הללו בוכין והללו בוכין, צדיקים בוכין ואומרים היאך יכולנו לכבוש הר גבוה כזה ורשעים בוכין ואומרים היאך לא יכולנו לכבוש את חוט השערה.

ודקדק זקני זי"ע דצריך להבין מהו הבכי שהצדיקים בוכים, אדרבא יש להם לשמוח על שהצליחו להתגבר על היצר הרע. וביאר דהענין הוא שאכן היצר הרע הוא בבחינת הר שכמעט וא"א לנצחו, ולעתיד נתמה היאך הצלחנו להתגבר על כזה הר גדול וחזק, אבל על ידי זה מתבוננים שכח ההתגברות הוא

מאתו ית"ש, כי הוא הנותן לך כוח לעשות חיל, וכמו שאמרו חז"ל (קידושין ל:) יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש המיתו שנאמר (תהלים לו, לב) צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו, ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו, שנאמר אלקים לא יעזבנו בידו, וא"כ הוא נהמה דכיסופא שהרי כל זה שנצחו היצר הוא מכח של הקב"ה ולא מכח עצמו, ולכן הם בוכים.

ויש לומר לפי דברים אלו דזה כוונת הכתוב 'עלו זה בנגב ועליתם את ההר', דעלו זה בנגב הוא הענין של לימוד התורה בבחינת הרוצה להחכים ידרים כנ"ל, ועל ידי זה תזכו ל'ועליתם את ההר', שתוכלו להתגבר על היצר הרע המכונה 'הר', וכמו שאמרו חז"ל (שם) הקב"ה אמר להם לישראל בני בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין ואם אתם עוסקים בתורה אין אתם נמסרים בידו שנאמר (בראשית ד ז) הלא אם תטיב שאת.

מתוך שמחת הבר מצוה להב' נפתלי הערץ נ"ו

בן משב"ק הר"ר נתנאל חיים הלוי פלומבונים הי"ו - כ"א סיון תשפ"א

פרשת בהעלתך תשפ"ב - בני ברק*

סעודתא דצפרא דשבתא

שמחת האויפרוף לחתן הרב ברוך הלוי גי"ז
 בן הרה"ג ר' אהרן הלוי פאללאק שליט"א
 בן כ"ק גאב"ד גראסווארדיין שליט"א - חותן כ"ק מרן רבינו שליט"א

עוד מרם עלותו לכהן פאר כגאב"ד
 אנטווערפען יצ"ו, וגם להבחל"ח עם
 המחותן הרה"ג רבי דוד רובינשמיין
 שליט"א רב קהילת מגדנות אליהו
 בעיה"ק ירושלים תובב"א יש לי קשרי
 ידידות רבות בשנים.

שמחה זו מיוחדת היא במינה, שהרי
 גם החתן וגם כלה שיחי' הם
 נכדים של מוח"ז הגה"צ רבי חיים
 יהודה הלוי דייטש זצ"ל שהיה מכונה
 'דער מאקאווער דיין'. גם זקני הגה"צ
 רבי אברהם יוסף גרינוואלד זצ"ל
 היה רב במאקאווא, והתשובה
 הראשונה בספרו אבני שוהם הוא
 מה'מאקאווע דיין', וברכות השנים נהיו
 שניהם מחותנים. וגם זקני כ"ק גאב"ד
 חוספא זצ"ל נולד בעיר מאקאווע.

קראנו היום בתוה"ק דבר אל אהרן
 ואמרת אליו בהעלותך את
 הנרות וגו' (במדבר ה ב). וכתב רש"י
 למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת
 הנשיאים, לפי שכשראה אהרן חנוכת
 הנשיאים חלשה אז דעתו, כשלא היה
 עמהם בחנוכה לא הוא ולא שבטו,
 אמר לו הקב"ה חייך שלך גדולה

זכירתי להכיר את סב הכלה דודי
 הגה"צ גאב"ד קטמון זצ"ל,
 וגם לרבות את אביו של המחותן
 הגה"צ רבי אלתר אליהו רובינשמיין
 זצ"ל בעל המגדנות אליהו שהכרתיו

א. כ"ק מרן רבינו שליט"א שבת בעיר בני ברק יצ"ו לרגל השמחה בבית חותנו כ"ק גאב"ד
 גראסווארדיין שליט"א

בה, לכך נאמר וזה. כן עשה את המנורה. מי שעשאה, ומרש אגדה על ידי הקב"ה נעשית מאליה.

ועלה בלבי בעת קריאת התורה, שלכאורה צריך להבין מה שייך כאן ענין של מעשה המנורה איך עשו המנורה, הלא מדובר כאן בהדלקת המנורה ולא בעשיית המנורה, מעשה המנורה היה צריך להיכתב בפרשת תרומה, בפסוקים המדברים בעשיית כלי המשכן.

ונראה לומר שהציווי היה שאהרן ידליק את המנורה, באופן של 'אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות' שאין זה בפשטות אלא ענין גדול ונשגב. והנה רש"י פירש 'אל מול פני המנורה' - אל מול גר האמצעי, שאינו בקנים אלא בגוף של מנורה יאירו שבעת הנרות. ששה שעל ששת הקנים, שלשת המזרחיים פונים למול האמצעי הפתילות שבהן, וכן שלשה המערביים ראשי הפתילות למול האמצעי, ולמה, כדי שלא יאמרו לאורה הוא צריך. והרשב"ם מפרש אל מול פני המנורה, שהפתילות היה נוטים אל מול פני המנורה, דהיינו המנורה שהיה בדרום היה מאיר לשולחן שבצד הצפון.

משלהם, שאתה מדליק ומיטיב את הנרות.

וכבר דקדקו מפרשי התורה, מה נחמה זו עושה לחלישות דעתו של אהרן על חנוכת הנשיאים שלא היה נוכח בה, הלא אין במעשה המנורה עניין של חנוכת דבר חדש, וא"כ במה יתנחם אהרן בזה. ובאור החיים הק' ביאר שגם אצל המנורה היה בה ענין של חינוך עיי"ש לפי דרכו.

והנה בשבת קודש זה אנו עוסקים בחינוך של בית חדש שהחתן הרב ברוך הלוי הי"ו עומד להקים את ביתו בשעמו"מ ובמזל טוב עב"ג תחי', וסימנא מילתא היא, וא"כ נדבר בענין חינוך זה של בית נאמן בישראל.

כתיב כפרשתן דבר אל אהרן ואמרת אליו בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות. ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרותיה וגו'. וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחת מקשה הוא כמראה אשר הראה ה' את משה כן עשה את המנורה (שם ב-ד). ומפרש רש"י וזה מעשה המנורה - שהראהו הקב"ה באצבע לפי שנתקשה

והחתן צריך לדעת איך לנצל ימים אלו שהם יתנו לו הכוח לכל חייו.

והנה יכול החתן לקבל חלישות הדעת איך ניוגשים לעבודה רמה זו, על זה אומרים לו 'זוה מעשה המנורה', שאתה צריך לעשות כמה שביכולתך לעשות, ובסוף נעשית מאליה ע"י הקב"ה.

בספר אבן שלמה מוקני הגה"ק **משאמלויא זצ"ל** מביא מספרי קבלה דשבעה קני המנורה מרמזים אל האבות הקדושים ומדותיהם, קנה אחד כנגד אברהם אבינו ומדתו מדת החסד, אחד כנגד יצחק אבינו ומדת הגבורה, ואחד כנגד יעקב אבינו ומדת תפארת, הקנה האמצעי מכון כנגד משה רעיא מהימנא ומדת נצה, הקנה שאחריו כנגד אהרן הכהן ומדת הוד, השישי כנגד יוסף צדיקא ומדת יסוד, והאחרון כנגד דוד מלכא ומדת מלכות.

ובזה מפרש דלכן כתיב 'אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות', וכמו שמפרש רש"י אל מול נר האמצעי, שהוא כנגד נר האמצעי, כי האמצעי הוא כנגד משה רבינו שהיה

ולבאורה לא היה זה סתם ענין של איך היה מכוונים הפתילות, אלא שזה היה בחינה בכוונת מעשה מצות הדלקת המנורה שצריך להיות באופן של 'אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות', וענין זה הוא גם לפי פשוטו של רש"י וגם לפי פירושו של הרשב"ם.

ובאשר שמע אהרן על עבודה זו חלשה דעתו, שאיך יוכל לעשות כל כוונות נעלות אלו, ולכן כתבה תורה 'זוה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחה מקשה הוא כמראה אשר הראה ה' את משה בן עשה את המנורה', שגם משה התקשה במעשה המנורה, עד שנעשית מאליה ע"י הקב"ה, בן אתה תדליק באופן ובבחינת הכוונה שאתה יכול לכוון, והקב"ה כבר ימלא את הכוונה שיהיה באופן הראוי, כדאמרן.

כבר אמרנו שבהדלקת המנורה היה ענין של חינוך, ויש לומר כי שבעת הנרות מרמזים נגד שבעת ימים של שבע ברכות, שמבואר בספרים הק' ששבעת ימים אלו הם היסוד לכל החיים, שכל יום משבעת ימים אלו מכון כנגד עשר שנים, בבחינה של ימי שנותינו בהם שבעים שנה,

איש אלוקים, על כן הוא משובח שבנרות וכולם מכוונים אליו.^ב צדיקים אלו שהיו נקראים משה.

ואפשר להוסיף ולומר שזה גם הביאור במ"ש 'ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרותיה וגו'^ג וכמו שמפרש רש"י להגיד שבחו של אהרן שלא שינה, שהוא לא שינה מדרכי אבות, גיסי הרה"ג רבי אהרן שליט"א מדליק השבוע הנר השביעי במנורה שלו, כשהוא מוביל לחופה השבוע בשעטו"מ הילד השביעי בליעה"ר.

יעזור השי"ת שהחתן ילך לחופה בשעה טובה ומצלחת, ויבנה בית נאמן בישראל לתפארת המשפחות, שיהיה בנין עדי עד וקשר של קיימא, ושהיווג יעלה יפה, ושכל המשפחה ירוו נחת מהם ומכל יוצ"ח, עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

ואפשר לומר בדרך רמו שהחתן כשידליק השבוע המנורה, 'אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות', כנגד נר האמצעי, האמצעי שהוא כנגד משה, דהנה ראשי המשפחה של החתן נקראים משה, מצד אביו ה"ה זקינו הגראסווארדיינער רב זצ"ל שהיה נקרא רבי משה זאב, ומצד אמו זקינו ראש ישיבת סרעט ויוניץ זצ"ל, שגם היה נקרא משה. כשחתן מדליק הנרות ידליק אותם אל מול פני המנורה שמרמו על משה כדאמרן, ללכת בדרכי אבות, ואמנם כי החתן לא זכה להכיר את שני זקניו האלו, הלא אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא, והוא זוכה להכיר הבנים ה"ה להבחל"ח כ"ק מו"ח הגראסווארדיינער רב שליט"א, וזקינו

ב. אתמול בליל שב"ק הזכיר גיסי כ"ק אדמו"ר מסטרעטין שליט"א מימרא ממוח"ז האבן שלמה משאמלויא זצ"ל שהובא בגליון 'אבני האפוד' שהוא מד"ת של הרה"צ רבי אליעזר דוד פרידמאן זצ"ל, ואחר התפילה ניגש אלי ש"ב הרה"ג רבי אשר אנשיל הכהן כ"ץ שליט"א והראה לי את מה שכתוב שם בשם האבן שלמה, ואמר לי שמן השמים זימנו שיהיה מימרא זו מהשאמלויא רב, היות שהיום הוא יו"ד דיליה, וקיבלתי מזה התפעלות גדולה, שגם אני ראיתי מימרא זו בספרו של רא"ד פרידמאן בערב שבת קודש ביומא דהילולא דיליה.

ניצוצי אודה מתוך סעודת מלוח מלכה¹

שנוכל לעמוד בניסיונות אלו. שכשמתנהגים על פי תורה נוכל להתגבר על ניסיונות החיים.

ב"ק אאזמו"ר זי"ע היה אומר שאנו נוהגים שבברכת החודש, השליח ציבור לוקח הספר תורה לפני שמתחילים 'מי שעשה ניסים', והטעם שאנו אומרים בתפילה זו 'חבירים כל ישראל', ומה שמאחד כלל ישראל הוא התורה, ולכן אוחזים בתורה כשאומרים תפילה זו לרמוז ענין זה. כמו כן צריכים לכוון כשאומרים 'יהי בנסוע הארון', שפסוק זה נאמר בענין המסעות, ורק בכוח התורה אנו יכולים להתגבר על ניסיונות החיים.

רש"י (שם פסוק לה) מפרש מה שאמר משה רבינו קומה ה', לפי שהיה מקדים הארון לפניו מהלך שלשת ימים, היה משה אומר עמוד והמתן לנו ואל תתרחק יותר. ויש לומר כוונת רש"י לפי הדברים שאמרנו, שלרוב אין אנו מרגישים שאנו מונהגים על פי התורה, ולכן צריכים לבקש קומה ה', שהתורה לא יתרחק מאיתנו, שלא יתרחק מאיתנו ההרגשה שאנו מונהגים על פי התורה. ורק בכוח התורה נוכל

ויהי בנסוע הארון ויאמר משה קומה ה' ויפצו אויבך וינוסו משנאיך מפניך. ובנתה יאמר שובה ה' רבבות אלפי ישראל (במדבר י' לה-לו).

פסוקים אלו מדברים באופן המסעות של כלל ישראל במדבר, שהארון היה מקדים לפניהם מהלך שלושת ימים.

אצל הענן כתב רש"י (שם פסוק לד) שהענן הלך לפניו והיה מנמיך את הגבוה ומגביה את הנמוך והרג נחשים ועקרבים, ונראה לומר שגם זו שהארון היה מקדים לפניהם, היה כדי לפנות להם מקום ולהסיר כל המכשלות.

אנו אומרים פסוקים אלו כמה פעמים בשבוע בעת הוצאת והכנסת ספר תורה, ואין אנחנו משימים לב שפסוקים אלו קשורים למסעות. ידועים הם דברי מרן הבעל שם שוב זי"ע שכל אדם עובר מ"ב מסעות אלו במשך ימי חייו, והם מרמזים על ניסיונות החיים. וצריכים לכוון כשמוציאים הספר תורה, שאין לנו שיוור רק התורה הזאת, שהתורה הקדושה נותנת לנו כוח כדי

ג. המל"מ נערך בבית ידידינו הרה"צ רבי מאיר שצדווביץקי שליט"א בעיר בני ברק יצ"ו

ישראל נוסעים, היה עמוד הענן מתקפל ונמשך על גבי בני יהודה כמין קורה, תקעו והריעו ותקעו, ולא היה מהלך עד שמשה אומר קומה ה', ונסע דגל מחנה יהודה. ועל פי ה' יחנו - כיון שהיו ישראל חונים, עמוד הענן מתמר ועולה ונמשך על גבי בני יהודה כמין סוכה, ולא היה נפרש עד שמשה אומר שובה ה', הוי אומר על פי ה' וביד משה. והוא הדברים שאמרנו שענין זה גם מרמז למסעות, והם ניסיונות החיים שעובר על האדם ורק בכוח התורה נוכל להתגבר על ניסיונות אלו כדאמרן.

להתגבר על הניסיונות שפוקדות אותנו ערב ובוקר וצהרים.

יעזור השי"ת שנוכל להתגבר על ניסיונות החיים, עדי נוכח לביאת גוא"צ בב"א.

אחרי המלוח מלכה הוסיף רבינו: שזה מה שאנו נוהגים לומר בעת הגבהת ספר תורה, וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל על פי ה' ביד משה. והוא מרמז מה שכתב רש"י (שם ט יח) על פי ה' יסעו - שנינו במלאכת המשכן, כיון שהיו

סיום מסכת חגיגה בכולל 'שנות חיים' שע"י קהילתנו בראשות ראש הכולל הרה"ג רבי משה זינבך שליט"א יום המישי י' סיון תשפ"ב

נתונים המה לי מתוך בני ישראל תחת פטרת כל רחם בכור כל מבני ישראל לקחתי אותם לי, וכתב שם לבאר מה שכפל 'נתונים' ב' פעמים, דיש ב' מיני מתנות שהאדם נותן לשר הגדול ממנו, שאם הוא שר פחות הערך, אזי יש לעצם המתנה חשיבות כמה שקיבלו מהאיש הזה, אבל אם השר הוא גדול במעלה, אזי אין חשיבות לעצם המתנה,

הנה מה טוב לערוך סיום על מסכתא חגיגה בתוך שבועת ימי התשלומין שלאחר היו"ט שבועות, שכך מתחלת המסכתא 'הכל חייבין בראיה' וכו' (חגיגה ב.), ועל קרבן ראיה יש תשלומין שבועה ימים.

זכני הקדושת לוי (בהעלותך) כתב על הפסוק (במדבר ח מז) כי נתונים

והעיקר אצלו היא הרצון והחשק שיש
ללומדי השיעור לבוא לביהמ"ד וללמוד
בעקביות.

ולגבי הלויים כתוב שהיו עובדים רק
עד חמישים שנים, כלשון הפסוק
'ומבן חמישים שנה ישוב מצבא העבודה
ולא יעבוד עוד ושרת את אחיו באהל
מועד לשמור משמרת ועבודה לא יעבוד
ככה תעשה ללויים במשמרותם' (במדבר
ח כה-כו), וברש"י שם ביאר שדוקא
מעבודת משא בכתף שב ואינו עובד
עוד, אבל עדיין חוזר הוא לנעילת
שערים ולשיר ולמעון עגלות, ומה שחוזר
לשרת עם אחיו לשמור משמרת הכוונה
למה שחונים סביב לאהל, ולהקים
ולהוריד בשעת המסעות.

והיינו שהלויים שפסקו מלעבוד היו
עדיין מורים לצעירים מהם את
דרכי ואופני העבודה איך שיעשה, וגם
אצלינו יש זקנים שהם עיני העיר
להורות את דרכי העבודה הישרה.

יעזור השי"ת שנזכה ללמוד וללמד
לשמור ולעשות עדי נזכה
לביאת גוא"צ בכ"א.

שכן מה חשיבות יש למתנה בעיני
שר גדול כל כך שאינו נחשב לכלום
אצלו, אבל לרצון הלב ונדבת לבו של
הנותן יש חשיבות גדולה עד למאוד,
כמה שעלה ברצונו ליתן לו מתנה.

וכמו כן בזמן שניגשו הלויים לעבוד
את עבודת המשכן, הבינו כולם
שאין לו בהם שום בצע, שכן מלפניו
יחילו כל יושבי תבל, וכל שרפי מעלה
עומדים עליו באימה וביראה 'לעשות
רצון קונם וחפץ צורם', אלא שחביב
אצלו יתברך מה שעלה בדעתו
להתקרב לעבודתו יתברך.

וזה הביאור בפסוק 'כי נתונים נתונים
המה לי' וכו', כי הנתינה שלהם
שעלה בדעתם שיקרבו וימסרו את
עצמם לעבודתו, זה גופא חשוב נתינה
אצלו ולא המתנה בעצמה, עכל"ק.

והנה השיעור הזה נתייסד מתחילתו
באופן שלומדים מקופיא בלא
עיון רב, ולכאורה היה אפשר לחשוב
שאין ללימוד כזה ח"ו חשיבות כלפי
הקב"ה, על זה באה התשובה שלגבי
הקב"ה אין חילוק באופן הלימוד,
שנותנים לו אם הוא בעיון או בבקיאורת,

